

Sygn. akt III AUa 11/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Marcjanna Górską
Sędziowie:	SA Krzysztof Szewczak (spr.) SA Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska
Protokolant: sekr. sądowy Krzysztof Wiater	

po rozpoznaniu w dniu 25 marca 2015 r. w Lublinie

sprawy R. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o wysokość emerytury

na skutek apelacji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Zamościu

z dnia 19 listopada 2014 r. sygn. akt IV U 772/14

oddala apelację.

III AUa 11/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 maja 2014 r., nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B., w wykonaniu wniosku przekazanego postanowieniem Sądu Okręgowego w Zamościu z dnia 26 marca 2014 r. wydanego w sprawie sygn. akt IV U 86/14, przeliczył R. S. emeryturę poprzez ustalenie jej wysokości na poziomie określonym decyzją z dnia 28 listopada 2013 r.

W odwołaniu od tej decyzji R. S. domagał się jej zmiany poprzez ustalenie emerytury w wysokości dotychczas pobieranej renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. wnosił o jego oddalenie. Organ rentowy podniósł przy tym, że wnioskodawca decyzją z dnia 28 listopada 2005 r. miał przyznaną na stałe rentę z tytułu

częściowej niezdolności do pracy, zaś rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy miał przyznaną jedynie okresowo od dnia 22 maja 2009 r. do dnia 19 sierpnia 2013 r.

Wyrokiem z dnia 19 listopada 2014 r. Sąd Okręgowy w Zamościu zmienił zaskarżoną decyzję poprzez ustalenie R. S. emerytury z urzędu w wysokości dotychczas pobieranej renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu tego wyroku Sąd I instancji ustalił, że wnioskodawca R. S., urodzony w dniu (...), decyzją ZUS z dnia 28 stycznia 2005 r. miał przyznane od dnia 1 stycznia 2005 r., na stałe, prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Kolejną decyzją z dnia 25 sierpnia 2009 r. ZUS przyznał wnioskodawcy prawo do okresowej renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 1 czerwca 2009 r. do dnia (...), tj. do osiągnięcia wieku 65 lat. Rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy R. S. pobierał do dnia 18 listopada 2013 r. poprzedzającego nabycie prawa do emerytury. ZUS decyzją z dnia 28 listopada 2013 r. przyznał wnioskodawcy z urzędu prawo do emerytury od dnia 19 listopada 2013 r., tj. od osiągnięcia wydłużonego wieku emerytalnego określonego w art. 27 ust. 3 pkt 4 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zamiast pobieranej renty z tytułu niezdolności do pracy. Wysokość emerytury ustalona decyzją ZUS z dnia 28 listopada 2013 r. jest niższa od ostatnio pobieranej renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.

Postanowieniem z dnia 26 marca 2014 r. wydanym w sprawie sygn. akt IV U 86/14 Sąd Okręgowy w Zamościu przekazał organowi rentowemu wniosek R. S. o przeliczenie emerytury w oparciu o rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy oraz uzupełniający okres pracy w gospodarstwie rolnym po 16 roku życia. ZUS zaskarżoną decyzją doliczył okres pracy w gospodarstwie rolnym w wymiarze 9 lat, 7 miesięcy i 12 dni, ale nie miało to wpływu na wysokość emerytury. W decyzji tej ZUS ponownie ustalił wysokość emerytury tak jak w decyzji z dnia 28 listopada 2013 r., przyznającej prawo do tego świadczenia.

Sąd Okręgowy zwrócił uwagę na to, iż przepis art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 11 maja 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2012 r., poz. 637) gwarantuje osobom, które mają ustalone decyzją organu rentowego prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy na okres do dnia osiągnięcia wieku emerytalnego, zachowanie tego uprawnienia do dnia osiągnięcia wydłużonego tą ustawą wieku emerytalnego. W przypadku wnioskodawcy wiek emerytalny został wydłużony do 65 lat i 3 miesięcy. Sąd I instancji dalej wywodził, iż skoro wnioskodawca w dniu wejścia w życie ostatnio powołanej ustawy, tj. 1 stycznia 2013 r. miał ustalone decyzją organu rentowego prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy na okres do dnia 19 sierpnia 2013 r., a więc do osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego wynoszącego wówczas dla mężczyzn 65 lat, to zgodnie z art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 11 maja 2012 r. zachował prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy do osiągnięcia wydłużonego wieku emerytalnego, albowiem jego prawo przed dniem 1 stycznia 2013 r. nie ustało ani nie wygasło. Z kolei przepis art. 54a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych gwarantuje emeryturę przyznaną z urzędu w wysokości nie niższej od pobieranej dotychczas renty z tytułu niezdolności do pracy. Sąd Okręgowy podkreślił, że w przepisie tym mowa o wysokości dotychczas pobieranej, a nie przyznanej, renty z tytułu niezdolności do pracy, co w okolicznościach sprawy niniejszej oznacza, że wnioskodawca bezpośrednio przed przyznaniem prawa do emerytury pobierał rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, chociaż miał również ustalone prawo do stałej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. W świetle powołanych wyżej przepisów R. S. przysługuje emerytura w wysokości dotychczas pobieranej renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. W związku z tym emerytura wnioskodawcy winna być podwyższona do takiej właśnie wysokości, czemu Sąd I instancji dał wyraz w zaskarżonym wyroku.

Apelację od tego wyroku wniósł Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.. Zaskarżając wyrok Sądu I instancji w całości organ rentowy zarzucił mu naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 54a ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. 2013 r., poz. 1440 ze zm.) w związku z art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 11 maja 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2012 r., poz. 637) poprzez ich błędne zastosowanie polegające na ustaleniu R. S. emerytury z urzędu w wysokości dotychczas pobieranej renty z tytułu

całkowitej niezdolności do pracy, w sytuacji, gdy był on uprawniony do stałej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, zaś jedynie okresowo przysługiwało mu prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.

W konsekwencji tego zarzutu organ rentowy wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu apelacji organ rentowy podkreślił, iż orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 31 lipca 2009 r. wnioskodawca został uznany za całkowicie niezdolnego do pracy do dnia (...), tj. do osiągnięcia wieku 65 lat. To orzeczenie było podstawą decyzji ZUS ustalającej ubezpieczonemu prawo do okresowej renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy do dnia (...). Zdaniem organu rentowego do osiągnięcia wydłużonego wieku emerytalnego wnioskodawca legitymował się częściową niezdolnością do pracy, co uniemożliwiało zastosowanie art. 54a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ponieważ zgodnie z art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 11 maja 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2012 r., poz. 637) prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy ustało w dniu 19 sierpnia 2013 r.

W odpowiedzi na apelację organu rentowego wnioskodawca R. S. w istocie wnosił o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Ustalenia Sądu I instancji i wyprowadzone na ich podstawie wnioski Sąd Apelacyjny w pełni podziela i przyjmuje za własne. Sprawia to, że nie zachodzi potrzeba powtarzania szczegółowych ustaleń faktycznych oraz dokonanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku interpretacji przepisów prawa mających zastosowanie w sprawie niniejszej (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 8 października 1998 r., II CKN 923/97 – OSNC 1999, z. 3, poz. 60; z dnia 12 stycznia 1999 r., I PKN 21/98 – OSNAP 2000, nr 4, poz. 143; z dnia 20 stycznia 2000 r., I CKN 356/98 – LEX nr 50863; z dnia 7 kwietnia 2004 r., IV CK 227/03 – LEX nr 585855; z dnia 20 maja 2004 r., II CK 353/03 – LEX nr 585756; z dnia 17 lipca 2009 r., IV CSK 110/09 – LEX nr 518138; z dnia 27 kwietnia 2010 r., II PK 312/09 – LEX nr 602700).

Przedstawiony w apelacji zarzut naruszenia prawa materialnego, a mianowicie art. 54a ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. 2013 r., poz. 1440 ze zm.) w związku z art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 11 maja 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2012 r., poz. 637), należało uznać za całkowicie chybiony. Sąd I instancji dokonał prawidłowej wykładni obu tych przepisów oraz właściwie je zastosował.

Okolicznością bezsporną w sprawie niniejszej było, że ostatnio powołana ustawa, która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2013 r., wydłużyła wiek emerytalny wnioskodawcy R. S. do 65 lat i 3 miesięcy. Oznaczało to, że ten wydłużony wiek emerytalny osiągnął on w dniu 19 listopada 2013 r. Bezspornym jest również fakt, że R. S. w dniu wejścia w życie ustawy z dnia 11 maja 2012 r., tj. 1 stycznia 2013 r., miał ustalone prawo i pobierał rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. W tym miejscu należy zauważyć, że organ rentowy decyzją z dnia 25 sierpnia 2009 r. ustalił R. S. prawo do okresowej renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 1 czerwca 2009 r. do dnia (...), tj. do osiągnięcia wieku 65 lat, a więc do obowiązującego w dacie wydania tej decyzji wieku emerytalnego dla mężczyzn. Powołany wyżej przepis art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 11 maja 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2012 r., poz. 637) wyraźnie stanowi o zachowaniu przez osoby, które w dniu wejścia w życie tej ustawy (tj. 1 stycznia 2013 r.) miały ustalone decyzją organu rentowego prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy na okres do dnia osiągnięcia wieku emerytalnego, tego uprawnienia do dnia osiągnięcia wydłużonego wieku emerytalnego, o którym mowa w art. 27 ust. 2 i 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, chyba że prawo do świadczenia ustanie lub wygaśnie przed tym dniem, tj. przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 11 maja 2012 r., a więc przed 1 stycznia 2013 r. Co więcej, wnioskodawca na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 11 maja 2012 r. zachował prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy do osiągnięcia wydłużonego wieku emerytalnego, tj. do dnia 19 listopada 2013 r. Stanowisko organu rentowego

przedstawione w uzasadnieniu apelacji, że prawo wnioskodawcy do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy ustało w dniu 19 sierpnia 2013 r. nie znajduje uzasadnienia w treści ostatnio powołanego przepisu. Przeciwnie stanowi on wyrażnie o zachowaniu uprawnienia do tego świadczenia do dnia osiągnięcia wydłużonego wieku emerytalnego.

Pobieranie przez R. S. renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy do dnia osiągnięcia wydłużonego wieku emerytalnego, o którym mowa w art. 27 ust. 3 pkt 4 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tj. do dnia 19 listopada 2013 r., oznacza, wbrew odmiennemu zapatrywaniu organu rentowego wyrażonemu w apelacji, że w sprawie niniejszej ma zastosowanie przepis art. 54a § 2 ostatnio powołanej ustawy. Zgodnie z tym przepisem emerytura, o której mowa w art. 27a tej ustawy, tj. przyznana z urzędu zamiast pobieranej renty z tytułu niezdolności do pracy, osobie, która osiągnęła wiek emerytalny, o którym mowa w art. 27 ust. 2 i 3, nie może być niższa od pobieranej dotychczas renty z tytułu niezdolności do pracy. Wnioskodawca do dnia nabycia prawa do emerytury, a więc dotychczas w rozumieniu art. 54a § 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, pobierał rentę z tytułu całkowitej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Ostatnio powołany przepis gwarantuje wnioskodawcy w takiej sytuacji emeryturę w wysokości dotychczas pobieranej renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.

Zaskarżony wyrok odpowiada więc prawu, a apelacja pozwanego organu rentowego jako całkowicie bezzasadna podlegała oddaleniu.

Z przedstawionych wyżej względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.